

ΤΕΡΙΝΘΙΑ
Menandri Kywōtia

v. LVII-LIX

Praefatio. De Perinthia.

Papyrus Oxyrhynchia 855. Unius tantum columnae pars inferior servata est (13x16,3), quam anno 1908 ediderunt et ab Menandrum rettulerunt Grenfell et Hunt (Oxrh. Pap. VI p. 150 sq.), ex Perinthia desumptam esse demonstravit Koerte (Hermet XLIV 1909 p. 309 sq.)

Scriptura est tertii p. Chr. n. saeculi.

Scriptio plena nusquam occurrit, apostrophi semper fere ponuntur, accentus bis additi sunt (13 ΕΓΩ, 16 ΕΚΝΙΚΘΗ), spiritus semel invenitur (14 ΕΞΑΠΙΔΑΝ), crasis semel indicata est (22 ΚΑΝ=καί), personarum vices more solito notantur, personarum sigla ter versibus superscripta sunt (10, 20, 21).

Versus ad ultimum fabulae actum pertinent.

Adsunt in scaena Laches senex et servi Davus, Tibeus, Pythias, mox etiam Sosias. Atque Davus quidem ad aram confugit, unde Laches eum depellere vult.

Sarmenta enim et facies ex aedibus afferuntur, quo aspectu summo opere perturbatus Davus conseruos implorat, ut fugere se sinant (4 sq.). Iamque adest Laches facem incensam miritabundus in servum intendens. Quem deridens metus indicia nimis aperta edentem (18). Mox etiam sarmenta accendi iubet.

Sed in hoc summo servi periculo occurrit hospitis illius Perinthii adventum nuntiaturus, a quo res in melius conversas esse ex Terentii Andria scimus (v. 906 sq.).

Nam huius fabulae argumentum a Menandri Perinthia non ita multum differe ipse Terentius testis est, cum scribat Andr. prol. 9 sq.

Menander fecit Andriam et Perinthiam,
qui utraque recte noverit, ambas noverit:

Menandri:
Reliquiae
in Papyrisch
Membran
Servatae
Christianus
Jensen:
edidit.
Bibliotheca
Graecae et
Latinae
Austriacae
Weidmann-
ianum
Berolini
1929

ita non dissimili sunt argumento, et tamen
dissimili oratione sunt factae ac stilo.
quae convenere in Andriam ex Perinthia
fatetur transtulisse atque usum pro suis.

Quae cum ita sint, cum versibus Oxyrhynchii repertis compa-
rari possunt, quae in quinto Andriae actu fiunt (860
sq.). Ibi enim Simo dominus Darum servus nimis va-
frum et dolosum, a quo iterum se deceptum esse opinatur,
postquam vinciri et constrictum auferri iussit,
his verbis compellat (866):

age nunciam: ego pol hodie, si vivo, tibi
ostendam, quid erum sit pericli fallere,
quibus respondet quae Laches dicit Perinth. 155q.:

vai, δαρ, τὸ γιν ἀπείρονα
ναὶ νοῦρον ἰπαταρὰ γὰρ ἐὼν δεπὸλυ
φλύαρος.

Quae apud Terentium sequuntur a Perinthia alienasunt.
Verisimile igitur est Menandrum cum Andriam scriberet,
res in Perinthia actas mutavisse et iū brevi-
us contraxisse.

Desunt etiam ioci illi scurriles, quibus Laches servum
illudit.

Atque huc quidem nescio an referendum sit, quod ait
Terentius Andriam et Perinthiam dissimili oratione
et stilo factas esse.

Nimirum τὸ πορτικὸν illud, propter quod scaenam Oxy-
rhynchianam a Menandro alienam esse Leo iudica-
verat, in Perinthia admissum, in Andria spretum erat.

Quod cum animadvertisset Koerte, Perinthiam a Menandro
adulescente compositam, Andriam poetae senioris esse re-
cte conclusisse putandus est.

Sunt etiam alia, quibus hoc probari videatur, sed de
his cum accuratius egerint Lindskog ("Studien zum An-
tiken Drama, Miscellen" II p. 11sq.) et Koerte, ad horum viro-
rum commentationes lectorum delegatum esse volo.

(ἀναδοχῆς)

σ. LXVII.

Editiones. Perinthia

B. Grenfell et A. Hunt, "The Oxyrhynchus Papyri" no. 855, VI, 150
London 1908.

F. Leo, Komödienfragment aus Oxyrhynchos, "Hermes" XLIV
(1909) 143

σ. LXXIV.

Critica et Exegetica. In Perinthiam.

W. Croemert, Woch. für klass. Philol. 1909. 118.

P. Fossabaro, La Peringia di Menandro nell' Andria
di Terenzio, Rivista di Filologia XXXVII, 1914, 449.

A. Körte, Zur Perinthia der Menander "Hermes" XLIV
(1909) 309.

J. van Leeuwen, Ad fragmentum comicum nuper repertum,
"Mnem." u. Mnemosyne XXXVII, 1909, 162.

F. Schöll, Menandres Perinthia in der Andria des Terenz,
Sitzungsber. d. Heidelb. Ak. d. Wiss. 1912 Abh. 7.

σ. 120-123.

ΠΕΡΙΝΘΙΑ

Pap. Oxyrh. 855

Α. οὐ δ' ἀνολούθει, [Πυρρία,
Δ. κληματίδ]ας ἴφεισιν φέρων — Α. τὸ πῦρ [δίδου
Δ. καὶ πῦρ πρόσδουλον, π̄ Τίβει καὶ Γίτα,
ἴπιτα κατὰκαυὺ καὶ ἀφείντ' ἄν, Γίτα,
5 οὐ]δουλον ὄντα καὶ διασώσαι [εἰ; ο]ὐ πᾶν;

Unius tantum columnae pars inferior servata est.
Menandrum auctorem sunt G. H. collato Perinthiae fr. 393K.
(infra fr. 1), ad Perinthiam retulit Körte, "Hermes" 44 (1909)
p. 309.

Antecedentis columnae extant vestigia iuxta v. 14 χοί, iuxta v.
17 personae nota CW (= Cwciac), quam dispexit Schz (Coeder) (BwC
G. H.).

- b) οὐ] ἂν γ' ἀρείνη, ἀλλὰ περιόχουθί με;
οὐ] πρὸς ἀλλήλους ἔχουεν; πρόσφρχεται
ὁ Πυρ]ελατ ὅσον γε φορτίον φέρων.
ἀπό] λωχα. καὶ δαίδ' αὐτὸς ἠγγεμένην ἔχων
- 10) ὁ Λάχης αὐ] ολουθεῖ. ΛΑΧ. περιόχουθί ἐ] υἱὸς ταχύ.
νυκί γ' ἐπι] δειψαί, Δᾶε, τὴν πανουργίαν,
τέχνην τιν' ἔργων διαφυγόντ' ἐνθίνδε με.
Δ. τέχνην ἔχῳ; Λ. ναί, Δᾶε, τὸ μὲν ἀπραγμονα
καὶ κούφον ἐφαπατᾶν γὰρ ἐσθὲ διδάσκων
- 15) φάλαρος — Δ. ἡν. Λ. εἰ δέ τις τὴν λῶ φρενῶν
σταυτήν — ἐνθίνδε; Δ. οὐχὶ πρὸς σοῦ, δίδοτα.
Λ. ὁ μὲν πονηρὸς, ὁ θρασύς ἐνθάδ' ἀρτίως
κατὰ τῶν σκελῶν. τὴν κληρονομίαν φέ] λ] ταλο.
..... π] δῶν. Δ. ἔχειν χάριν
..... σ] ῥ] ἠῶν. ΛΑΧ. καί τε
20) [ὠ] δ] ας. [ἀ] ρ] ἠ] ας ἀρτίως
..... φε] ρ] ἠ] ας γὰρ κἂν κἂν
..... ῥ] ἠ] ας ἐσθὲ —

Laches dominus e domo procedit ligna ex ignem posens.
Initio Tibur et Tita] ῥ] ἠ] ας αὐτὸν suppl. Leo frustulum
abscissum TIB huc convenire monet K.

- 1. Pyrgia Leo.
De Byzria Andriae, qui hinc petitur esse videtur, monet F.
Schöll (Sb. d. Heidelb. Ak. 1912, VII p. 19)
- 2 φερων — legit Schr.
κληρονομία Wil. coll. Arist. Thesm. 728
δίδου vel τὸ πῦρ ἔχει; S.
- 3 ναί πυρ. P.
- 13. Lachenem respicere verba Davi insolentes gloriantis, quae ex-
hibet fr. 393 K. (infra fr. 1), cognovit K.
- 16. confert Plin. nat. hist. XII 68 usudant autem (muzzae) prius-
quam incidantur stacten dictam, et Plant. Cure. 100 utu mihi
stacte, tu cinnamum, tu rosa.
- 18 cf. Aristoph. Pac. 241 ὁ κἂν ἐστὶν σκελῶν. Et schol.: σκελῶν
καὶ ἐπὶ τῶν δὲ δειψαί ἀπολεδόντων.
- 19 ἐπιόδων (?) G. H. λήγει οὐ τῶν τῶν σὼν δόλων Schmidt.
- 23 hic versus ultimus columnae fuisse videtur.

Fragmenta aliuunde nota

1. ὅστις παραλαβὴν δισπότων ἀπείρημον
 καὶ νοῦρον ἰφανταῖ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅτι
 οὐλοσ μεγάλιον ἴση λαπειραχμῆος.
 ἰπαυτερώσατ τὸν πάλαι γ' ἀβίχτερον.
 Phot. Berl. p. 5. Suid. s. v. ἀβίχτερος = fr. 393 K. ἀρόυλοσ, ἀούυλοσ.
 Μίναρδοσ Περινθία
 Davi verba sunt, ad quae respicit Laches v. 13 sqq.

2. οὐ πῶπολ' ἰφῆλωσα πολυτελή νευρόν.
 ἴσ τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἰφῆλωσι.
 Stob. flor. IV 55, 2 # fragmentum Heidelbergense (123, 2 Mein) =
 fr. 394 K. Μίναρδοσ Περινθία
 De argumento cf. Sackel, Questiones Comicae de Terentii ex-
 emplaribus Graecis Berlin 1914 p. 29.

3. ὅσ' ἔσσι μαλακὰ σὺλλαβῶν
 ἐν τῷσ πόλιουσ τὸ σὺλλογὸν ἐπιπύδα φίλοσ
 θάττοσ.
 Poll. XII 2 = fr. 395 K.
 ἐναδύτο δὲ τὰ ἐπὶ (τὰ σὺλλῶν) ἐπὶ τῷ νευρίων καὶ μαλακῶσ, οἷον
 ἐμασταχίρωτῶσ ὡσ ἐπι Μίναρδοσ ἐν τῷ Περινθία
 ὅ ἔσσι μαλακῶσ codd. corr. Berdely.
 φίλοσ/θάττοσ Sackel. verba sunt adolescentis cum amico collo-
 quentis cf. Sackel l. c. p. 28

4. ἐπὶ τῷ ἀμαφῶ ἴσ πομπῶσ
 σφόδρα λοιδοροί.
 Harpocr., Phot., Suid. = fr. 396 K.
 πομπῶσ καὶ πομπῶν. ἀδύλοσ λοιδορίας καὶ λοιδορῶν. . . .
 ἢ μεταφορῶ δὲ ἀπὸ τῷ ἰ λαίτ Διονυσιαῖσ πομπῶσ
 ἐπὶ τῷ ἀμαφῶ λοιδορῶν ἄλλοιουσ. Μίναρδοσ Περινθία.

- 6
5. οὐδενίαν ἢ χραστὸς ὄχως
 κίλια παρῖεν, ἀλλὰ πινυ τὴν κύναν
 Athen. XI 504^a = fr. 397 K (τὴν φιάλην) πᾶσι τοῖς φιλῶσι ἔδμε
 τῷ παιδί περισοβῶν ἠ κύναν κελύσας. τὸ κύναν πινυ τοῖς ἔ-
 ναι λέγων, παραθέμενος Μηνάρδου ἐν Περιθία.
 Describitur temulentā obstetrix, cf. Ter. And. 228 sq.
- 6 τὸ παιδίον δ' ἠσώθη ἐγυζοῖς φέρει
 Athen. VII 3016 = fr. 398 K
 πληθύνουσ δὲ γόρουσι ἰπποῖς (τὰ ἐγυζοῖς (τὰ διπλά ἰχθῦδα)
 κατὰ τὸ πλεῖστον ... Μηνάρδου Περιθία
 Davi verba sunt, cf. Ter. And. 369.
7. οὐδ' αὐτὸς ἔχει σὺν θωῖν ὑπόφυλος
 Max. Plan. schol. Hermog. (Rhet. gr. V 486) = fr. 399 K
 κίλια δὲ (τὸ ὑπόφυλος) ἐπὶ τῷ λαμπρῷ καὶ ἔγρωθι καὶ
 ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδρα, καὶ Μηνάρδου ἐν τῇ Περι-
 θία φησίν.
8. τὰ δ' ἄλλ' ἀνίπαφα σῶμα οὐδὲ θυπία.
 Suid. = fr. 400 K.
 ἀνίπαφον· ἀνώθρον, καθαρόν, ἀθιγόν, ἀγυλάφυλον. Μηνάρ-
 δου Περιθία.
9. Αἰάντιος γέλω
 Mill. Mel. 355 (Zenob. 160) = fr. 401 K
 γέλωται λαίλαξ Μηνάρδου ἐν τῇ Περιθία τῇ πρώτῃ λέγουσ
 δὲ ὅτι Πλεισθένης ὁ ὑποκριτὴς τὸν Καρίον Αἴαντα ὑπο-
 κρινόμενος ἠναίρωτ ἐγέλασε, τοῦ γὰρ Ὀδυσσεὺς εἶπεν
 οὐκ ἔστι δῖναια χρῆ ποιῶν, κελὰ ἠρμῆας ὁ Αἴας τῷ
 γέλωτι ἐχρῆσατο.